

РЕШЕНИЕ

№ 373

гр. София, 06.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 6-ТИ НАКАЗАТЕЛЕН, в публично заседание на девети ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Камен Иванов

Членове: Владимир Астарджиев
Виолета Магдалинчева

при участието на секретаря Елеонора Тр. Михайлова
в присъствието на прокурора А. Хр. М.
като разгледа докладваното от Владимир Астарджиев Наказателно дело за възобновяване № 20221000601048 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл.422, ал.1, т.5 НПК.

Постъпило е искане от осъдения К. С. М. чрез упълномощен защитник - адв.Д. С. по реда на чл.422, ал.1, т.5 НПК за възобновяване на наказателното производство ВНОХД №285/2021г. на ОС-София, НО, 1 въззивен състав и НОХД №320/2015г. на РС-Самоков.

В искането се излагат доводи за допуснати нарушения на процесуалния закон и за явна несправедливост на наложеното наказание.

В съдебното заседание на Апелативния съд упълномощените защитници на осъдения К. С. М. - адв.Д. С. и адв.Е. В. поддържат искането за възобновяване на делото, като сочат, че престъпната дейност не е доказана по несъмнен и категоричен начин, оспорват извършените разпознавания на осъденото лице и твърдят липса на мотиви на първата и на въззивната инстанция по отправените към тях възражения от защитата. Защитниците пледират за прекомерна тежест на наложеното наказание, като наблягат на

очевидния според тях превес на смекчаващите обстоятелства и сочат, че наказанието не отговаря на целите на закона.

Осъденият К. С. М. иска наказанието му да бъде намалено.

Представителят на прокуратурата изразява становище за неоснователност на направеното искане, като счита, че съдебните актове са мотивирани в съответствие с изискванията на закона, а наказанието е справедливо.

Софийски апелативен съд, след като обсъди доводите в искането за възобновяване, както и тези, изложени от страните в съдебно заседание, в пределите на своята компетентност намери следното:

Искането за възобновяване на наказателното производство по делото от осъдения К. С. М. е допустимо по силата на чл.422, ал.1, т.5 НПК. То е подадено от процесуално легитимирА. стрА. в законоустановения срок по чл.421, ал.3 НПК, като се иска възобновяване на акт от кръга на посочените в чл.419, ал.1 НПК. В искането се излагат доводи в подкрепа на основанията по чл.422, ал.1, т.5 НПК вр. чл.348, ал.1, т.2 и т.3 НПК.

Разгледано по същество искането е основателно по отношение на наложеното на осъдения наказание „лишаване от свобода“, чийто размер е явно несправедлив. Явно несправедливо е и ефективното изтърпяване на наложеното наказание „лишаване от свобода“, като следва да намери приложение разпоредбата на чл.66, ал.1 НК.

В остА.лата си част искането е неоснователно.

С присъда от 10.05.2018г. по НОХД №320/2015г. по описа на РС-Самоков съдът е признал К. С. М. за виновен за това, че на 09.03.2015г. около 04.30 часа в гр.Самоков, на кръстовището на ул.„Македония“ и ул.„Генерал Скобелев“ в съучастие като съизвършител с К. М. С. е отнел чужди движими вещи на обща стойност 55 лв. от владението на Б. И. И. с намерение противозаконно да ги присвои, като употребил за това сила, поради което и на основание чл.198, ал.1 НК вр. чл.20, ал.2 НК и чл.54 НК го е осъдил на

четири години лишаване от свобода.

На основание чл.57, ал.1, т.3 ЗИНЗС е определен първоначален „общ“ режим за изтърпяване на наложеното наказание лишаване от свобода.

На осъдения са възложени направени по делото разноси.

Със същата присъда е бил осъден и К. М. С., от когото по настоящето дело не е постъпило искане за възобновяване.

Присъдата е била обжалваА. пред Софийски окръжен съд от осъдените М. и С. с искане за оправдаване.

С решение от 29.07.2022г. по ВНОХД №285/2021г. на ОС-София, НО, 1 въззивен състав присъдата на първата инстанция е била потвърдена изцяло.

В искането за възобновяване се сочат основания по чл.422, ал.1, т.5 НПК вр. чл.348, ал.1, т.2 и т.3 НПК - наличие на съществени процесуални нарушения при постановяването на съдебните актове и явна несправедливост на наложеното на осъдения К. С. М. наказание, макар че като цяло тези доводи да са свързани предимно с твърдения за необоснованост на присъдата - неправилно приета от инстанционните съдилища фактическа обстановка поради неправилно обсъждане на доказателствата.

Настоящият съдебен състав намира, че доводите в полза на сочените основания за възобновяване на наказателното производство по чл.348, ал.1, т.2 НПК не могат да бъдат споделени.

Решението на Софийски окръжен съд и присъдата на РС-Самоков не страдат от процесуалните пороци, изтъкнати в искането за възобновяване.

Тези два акта подлежат на проверка по реда на Глава 33 НПК по извънредния способ за проверка на влезлите в сила съдебни актове. Този способ цели зачитане на стабилитета на влезлия в сила съдебен акт, като единствено на установените в чл.348, ал.1 НПК конкретни основания може да бъде преразгледан този стабилитет.

Двата проверявани акта са мотивирани в съответствие с

изискванията на чл.305, ал.3 НПК (респ. на чл.339, ал.2 НПК), като са изложени логични съображения, за да се приеме наличието на извършено престъпление от осъдения К. С. М..

Инстанционните съдилища са положили необходимите усилия да изяснят фактите по делото, като първата инстанция е разпитала всички свидетели, които имат отношение към ст.А.лото, изслушала е и е назначила редица експертизи, позволяващи да се изяснят фактите по делото, приобщила е писмени доказателства, свързани с изясняване със случая и с личността на осъдените лица.

Инстанционните съдилища са обсъдили доказателствената съвкупност в съответствие с изискванията на НПК, изложили са логични и правно издържани аргументи за приетите фактически положения, като първата инстанция е направила подробен А.лиз на наличните противоречия в доказателствената съвкупност, които като цяло са несъществени и се дължат на заетата от осъдените позиция да отричат стореното от тях, въпреки направените на досъдебното производство самопризнания и възстановяване на част от отнетите вещи с протоколи за доброволно предаване (л.73-л.76 от ДП) и съдействието по намиране на изхвърлената в коритото на река Искър чанта на пострадалата И..

Въззивният съд е възприел изцяло направената от първата инстанция преценка на доказателствата и е потвърдил направените правни изводи. Въззивното решение, макар и в лаконичен вид, съдържа отговор на всички направени възражения, подновени в искането за възобновяване на наказателното производство.

Действително мотивите на първата инстанция са неподредени, като едновременно с излагане на фактите е направена и преценката на доказателствата и са обсъдени твърдените противоречия в доказателствената съвкупност, което не позволява разграничението между фактическите изводи и доказателствения А.лиз и не улеснява възприемането на позицията на съда. Но в тези мотиви се съдържа отговор на възраженията, изложени от защитниците на двамата осъдени срещу обвинението.

Въззивният съд се е съгласил с доказателствения А.лиз на първата инстанция, което не е налагало този доказателствен А.лиз да бъде преповтарян, като в решението са изложени и собствени мотиви на въззивния

съд, за да не възприеме тезата на защитата за недоказаност на обвиненията срещу осъдените М. и С.. Въззивният съд е изложил и съображенията си по основното оспорване, направено от защитата - за опорочаване на проведените разпознавания. Тези доводи се съдържат и в искането за възобновяване, като настоящият съдебен състав ги прецени на собствено основание, за да ги приеме за неоснователни и неверни.

Основните оплаквания в искането за възобновяване на наказателното производство са свързани с доказателствената дейност на съда и с обосноваването на постановената присъда на РС-Самоков и решението на Софийски окръжен съд. Необосноваването на една присъда не е основание за възобновяване на наказателното производство, но във връзка с наведените доводи за това, че осъденият М. е бил признат за виновен при опорочено провеждане на разпознаванията по делото и пренебрегване на изграденото алиби, трябва да се посочи, че фактите по делото са установени от съдилищата по категоричен начин.

Вече беше посочено, че мотивите на първоинстанционната присъда съдържат аргументи защо съдът е възприел описаната фактическа обстановка.

Авторството на деянието, за което е обвинен и осъден К. С. М. е установено от категоричните свидетелски показания на двете пострадали - свидетелите Б. И. И. и С. Г. М., които и на досъдебното производство и в съдебните заседания са били последователни, категорични и непротиворечиви по отношение на извършеното спрямо тях нападение и извършителите на това нападение. Самите свидетелки са обяснили разминаванията в своите възприятия и колебанията си по някои от подробностите за случая, което е и напълно нормално с оглед неочакваността и дързостта на нападението в центъра на гр.Самоков, нощно време, както и при динамичното развитие на събитията.

Изложените възражения, свързани с извършените на досъдебното производство разпознавания са неоснователни и неверни.

Разпознаванията са проведени в съответствие с изискванията на закона, като липсват процесуални нарушения при тяхното извършване.

Двете свидетелки са били разпитани непосредствено преди разпознаванията - св.С. Г. М. на 09.03.2015г. за времето от 13.10. часа до

13.35 часа, а св.Б. И. И. на 09.03.2015г. за времето от 13.40 часа до 13.55 часа.

Разпознаванията са проведени последователно за времето от 14.00 часа до 14,25 часа, за времето от 14.30 часа до 14,45 часа, за времето от 14.50 часа до 15,15 часа и за времето от 15.20 часа до 15,45 часа, което напълно отговаря на критериите на чл.170 НПК за непосредственост на разпита на свидетелите преди извършването на разпознаването. Очевидно е необходимо технологично време за извършване на разпознаванията, за оформяне на протоколите за тези действия, още повече органът по разследването е бил един и същ.

Посочената последователност изключва всякакво съмнение за разкъсване на разпитите на свидетелките М. и И. от времето на извършените от тези свидетелки действия по разпознаване на нападателите.

Невярно е твърдението, че едно от разпознаванията било започнало в 11.50 часа, а било завършило в 19.15 часа. Настоящият съд не може да установи протокол за такова разпознаване в папката на досъдебното производство. На л.48 от досъдебното производство е приложен протокол за разпознаване, в който (на гърба) изрично е посочено, че разпознаването е започнало в 14.50 часа и е завършило в 15,15 часа. За прекомерна продължителност на разпознаването не говорят и разпитаните по делото поемни лица - свидетелите Р. Д., Е. Ю. и И. К., които описват последователните действия за разпознаване, които съвпадат с приложените по делото четири протокола за разпознаване.

При тези съображения съдът счита, че няма основания да приеме наличието на някакви процесуални нарушения при извършване на разпознаванията, още повече на съществени процесуални нарушения.

Авторството на деянието, за което е осъден К. С. М. е доказано по категоричен начин не само от извършените разпознавания, от показанията на двете пострадали свидетелки-очевидци на грабежа, но и от протоколите за доброволно предаване, с които той е възстановил част от плячката, както и от извършените по делото огледи на местопроизшествия, особено огледът на коритото на река Искър в гр.Самоков, извършен на 09.03.2015г. за времето от 13.00 часа до 13.40 часа, при който е намерен част от предмета на престъплението - чантата на пострадалата Б. И. И. с част от нейните вещи и личните ѝ документи. Това намиране е станало въз основа на сведенията,

предоставени от двамата осъдени след установяването им от полицията, като те не са били задържани, а и на двамата е била определена мярка за неотклонение „парична гаранция“.

Инстанционните съдилища са подложили на обсъждане и показанията на появилия се повече от две години и три месеца след престъплението свидетел Й. С. Т., като са дали логичен и пълен отговор на това защо възприемат за недостовърно създаденото от този свидетел „алиби“ за осъдения К. С. М., като са се позовали на вътрешната непълнота и противоречивост в показанията на свидетеля, както и нелогичните обяснения за това, защо е решил да свидетелства толкова късно.

Отново трябва да се посочи, че в процедурата по глава XXIII НПК не може да се прави нова преценка на доказателствата по делото и да се установяват нови фактически положения, а може да се направи единствено проверка на доказателствената дейност на съдилищата по същество. Тази доказателствена дейност е пълна, отговаря на изискванията на чл.13 и чл.14 НПК, спазени са процесуални изисквания за събирането и проверката на доказателствения материал, съдилищата са положили необходимите и възможни усилия и са достигнали до разкриване на обективната истина по делото.

По тази причина липсва някакво процесуално нарушение, допуснато от съдилищата.

Поради изложеното не са налице основания за възобновяване на наказателното производство и за връщане на делото за ново разглеждане от инстанционните съдилища, като искането за възобновяване в тази негова част трябва да се остави без уважение.

Липсва позоваване на основание за възобновяване по чл.348, ал.2 вр. ал.1, т.1 НПК вр. чл.422, ал.1, т.5 НПК поради неправилно приложение на закона, като настоящият съдебен състав намира за необходимо да отбележи, че при приетите за установени фактически положения, наказателната отговорност на осъдения К. С. М. правилно е била ангажирана за извършено от него престъпление по чл.198, ал.1 НК вр. чл.20, ал.2 НК, доколкото фактите сочат на грабеж осъществен от осъдения М. в съучастие като съизвършител.

В искането за възобновяване се съдържа посочване на твърдение за явна несправедливост на наложеното наказание, като се излагат доводи, свързани превеса на смекчаващите обстоятелства.

Настоящият съдебен състав намира, че съществуват основанията по чл.348, ал.5 вр. ал.1, т.3 НПК за възобновяване на наказателното производство по отношение на наложеното на осъдения наказание и начина на неговото изтърпяване.

На К. С. М. е наложено наказание от четири години „лишаване от свобода“. Първата инстанция е изложила схематични мотиви за налагането на това наказание, като не е отчела в пълнота всички смекчаващи и отегчаващи отговорността на осъдения М. обстоятелства, а тази грешка на първата инстанция не е поправена от въззивния съд, който е посочил само, че наказанието е справедливо, като е изложил бланкови съждения, за да потвърди наложеното наказание.

В тази тяхна част присъдата на първата инстанция и решението на въззивния съд търпят основателна критика.

Настоящият съд намира, че е налице очевиден превес на смекчаващите обстоятелства, които налагат определяне на наказание „лишаване от свобода“ в минималния предвиден от закона размер от три години.

Този превес се извлича както от младата възраст, чистото съдебно минало, отличните характеристични данни на осъдения М., неговата социална интеграция - към момента на деянието е учил, а по-късно е започнал работа и е създал семейство, така и от прекомерната продължителност на наказателното производство, за която осъденият М. не е допринесъл.

Тази прекомерна продължителност се дължи на поредица от бездействия на първата инстанция, свързани с насрочването на делото, намирането на вещо лице за назначената експертиза (в периода от 31.03.2016г. до 01.12.2016г. - 8 месеца, делото е било отлагано заради съдебен заседател, а в периода от 30.11.2017г. до 10.05.2018г. - 6 месеца, делото е било отлагано поради ненамиране на експерт, неизготвяне на експертиза и ангажменти на назначеното вещо лице).

Основното забавяне по делото обаче се дължи на необосновано

дългия период, в който не са били изготвени мотивите към постановената присъда.

Първата инстанция е постановила и обявила диспозитива на своята присъда на 10.05.2018г.

Видно от разпореждането от 06.04.2021г. (л.29 от ВНОХД №285/2021г.) мотивите са били изготвени към тази дата и чак тогава са били съобщени на страните с възможност за допълване на подадените жалби. Това е забавяне от 2 години и 11 месеца, за което не може да се търси отговорност от осъдения М. или осъдения С., както и от техните защитници.

Подобно забавяне, макар и за по-кратък период от време, е допуснато и при въззивното разглеждане на делото.

Въззивният съд е обявил, че ще се произнесе с решение в съдебното заседание на 13.12.2021г., като самото решение е било изготвено 7 месеца и половина след това - на 29.07.2022г. За това забавяне също не носят отговорност страните (и в частност осъдения М. и неговите защитници).

Тези продължителни забавяния в разглеждането и решаването на делото са довели до неразумна продължителност на наказателното производство, което не се отличава с никаква фактическа или правна сложност и съобразно константата практика на ВКС след пилотното решение от 10.05.2011г. на ЕКПЧ по делото Д. и Х. срещу България следва да се компенсира спрямо осъдения М. с намаляване на неговото наказание до предвидени в закона минимум.

Макар и изключително по своя характер, това смекчаващо обстоятелство според настоящия съд не води до необходимост от прилагане на чл.55 НК, доколкото определянето на наказанието в рамките, предвидени от законодателя - от три до десет години „лишаване от свобода“ в неговия минимум от три години, не се явява прекомерно тежко за осъдения М. с оглед на наличните отегчаващи обстоятелства при извършване на грабежа - нанесените на пострадалата И. многобройни леки телесни повреди, мястото на извършване на престъплението - центъра на гр.Самоков, през нощта, в съучастие от двама здрави и добре развити младежи срещу две беззащитни жени.

По тези причини, както и с оглед на необходимостта от прилагането

на чл.66, ал.1 НК и отлагане на изтърпяването на наложеното наказание „лишаване от свобода“ - вж. по-долу, съставът на САС приема, че наказанието за осъдения М. следва да бъде определено в рамките на закона по реда на чл.54 НК в размер на три години „лишаване от свобода“.

При това положение са налице основанията на чл.425, ал.1, т.4 НПК вр. чл.422, ал.1, т.5 НПК вр. чл.348, ал.5, т.1 вр. ал.1, т.3 НПК за възобновяване на наказателното производство по отношение на наложеното на осъдения наказание лишаване от свобода за срок от четири години, което се явява явно несправедливо по смисъла на чл.348, ал.5, т.1 НПК, като съдебните актове трябва да бъдат изменени по реда на чл.425, ал.1, т.4 НПК вр. чл.354, ал.2, т.1 вр. ал.1, т.4 НПК и наказанието следва да бъде намалено до три години „лишаване от свобода“.

Инстанционните съдилища, с оглед на определеното от тях наказание, правилно са приложили чл.57, ал.1, т.3 и са определили първоначален „общ“ режим за неговото изтърпяване.

Доколкото от настоящия съд наказателното производство се възобновява и наказанието „лишаване от свобода“ се намалява на три години, следва да се обсъди прилагането на чл.66, ал.1 НК за отлагане на изтърпяване на това наказание.

Налице са формалните предпоставки на закона - осъденият К. С. М. не е осъждан, като му се налага наказание от три години „лишаване от свобода“.

Съдът намира, че е налице и третото основание за прилагане на института на условното осъждане по чл.66, ал.1 НК - постигането на целите на наказанието и поправянето на осъденото лице М. не налагат ефективното изтърпяване на наложеното наказание „лишаване от свобода“.

В тази насока съдът съобрази посоченото по-горе значително и необосновано забавяне на наказателното производство, довело до негодност наложеното наказание в пълнота да изпълни целите на генералната превенция, доколкото забавянето от повече от седем години между престъплението и неговото наказване очевидно не отговаря на обществения интерес и по никакъв начин няма да посочи на обществото справедливостта на присъдата. Напротив - това забавяне води до уронване на авторитета на

съдебната власт, която по един разкрит по-малко от 12 часа след деянието случай налага наказание седем години и половина по-късно.

С ефективното изтърпяване на наказанието няма да се постигнат и целите на специалната превенция, като в периода от извършване на престъплението до задържането в изпълнение на влязлата в сила присъда осъдения К. С. М. няма нови криминални прояви, труди се, създал е семейство, има дете и неговата изолация от обществото за деяние, което е извършено преди толкова много време, когато е бил на 18 години и 8 месеца, по никакъв начин няма да бъде справедлива и да допринесе за неговото поправяне.

Поради това съдът намери, че целите на наказателната репресия, установени в чл.36 НК, съобразени с изложените по-горе обстоятелства, позволяват да бъде приложен институтът на условното осъждане и да бъде отложено изпълнението на определеното за осъдения М. наказание „лишаване от свобода“ за изпитателен срок от пет години. Този максимален изпитателен срок ще позволи контрол върху поведението на осъдения М. за продължителен период от време, като по този начин ще предпази обществото от негови нови престъпни прояви, като ще посочи на осъдения М. укоримостта и непозволеността на неговото поведение, като в същото време ще му даде възможност да продължи своята интеграция в обществото и полагането на общественополезен труд и грижи за семейството.

Поради това настоящият съд намира, че е налице и основанието за възобновяване на наказателното производство по чл.425, ал.1, т.4 НПК вр. чл.422, ал.1, т.5 НПК вр. чл.348, ал.5, т.2 вр. ал.1, т.3 НПК, като то следва да се възобнови в частта, с която е постановено ефективно изтърпяване на наложеното наказание „лишаване от свобода“ при първоначален „общ“ режим и се приложи институтът на условното осъждане по чл.66, ал.1 НК.

С оглед на всички изложени съображения присъдата на РС-Самоков и решението на Софийски окръжен съд в своята цялост са правилни и законосъобразни, като липсват основания за възобновяване на наказателното производство извън частта, в която е определен размера на наказанието за извършеното от осъдения престъпление и е определен общ режим за неговото изтърпяване.

При отмяната на определения „общ“ режим за изтърпяване на наложеното наказание „лишаване от свобода“ с прилагане на чл.66, ал.1 НК и отлагане изтърпяването на наказанието „лишаване от свобода“ за изпитателен срок от пет години, по нататъшното задържане на осъдения К. С. М. в Затвора-София се явява незаконно и съобразно чл.17, ал.5 НПК съдът следва да предприеме мерки за незабавното освобождаване на осъдения М., ако не се задържа на друго основание по закон.

Поради това е необходимо веднага да се изпрати препис от решението на Затвора-София, където се търпи наложеното наказание по възобновеното наказателно производство, доколкото не е ясно евентуалното администриране към първоинстанционния съд колко време би забавило освобождаването на осъдения М., за когото вече не е налице основание за задържане.

Водим от всичко изложено и на основание чл.426 НПК вр. чл.425, ал.1, т.4 НПК вр. чл.354, ал.2, т.1 и т.3 вр. ал.1, т.4 НПК, **Софийски апелативен съд, Наказателно отделение, 6 състав**

РЕШИ:

ВЪЗОБНОВЯВА наказателното производство по НОХД №320/2015г. на РС-Самоков и ВНОХД №285/2021г. на Софийски окръжен съд, НО, 1 въззивен състав в частта, с която на осъдения К. С. М. е наложено наказание „лишаване от свобода“ за срок от четири години и е определен първоначален „общ“ режим за изтърпяване на това наказание, като на основание чл.425, ал.1, т.4 НПК ги **ИЗМЕНЯ** както следва:

- **НАМАЛЯВА** размера на наложеното на осъдения К. С. М. (ЕГН *****, с установена по делото самоличност) наказание на **ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА** за срок от **ТРИ ГОДИНИ**.

- **ОТЛАГА** на основание чл.66, ал.1 НК изпълнението на наложеното на осъдения К. С. М. (ЕГН *****, с установена по делото самоличност) наказание „лишаване от свобода“ за изпитателен срок от **ПЕТ ГОДИНИ**, считано от 06.12.2022г.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането за възобновяване на НОХД №320/2015г. на РС-Самоков и ВНОХД №285/2021г. на Софийски окръжен съд, НО, 1 въззивен състав в остА.лата му част.

Решението не подлежи на обжалване или протест.

Препис от решението да се изпрати веднага на Затвора-София, като осъденият К. С. М. с ЕГН ***** следва да бъде незабавно освободен, ако не се задържа на друго законово основание.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____